

12 juni 2022 – viering heilig Avondmaal

SWEET, SWEET WATER

Ezechiël 43, vers 1-5 en 47, vers 1-12

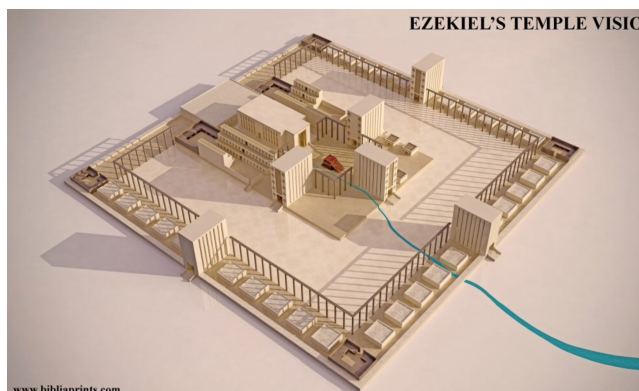
Tijdens het Eurosongfestival vorig jaar, dat gehouden werd in Rotterdam Ahoy, trad Davina Michelle op met het nummer 'sweet, sweet water'. Je kunt het nog wel op Youtube terugkijken: indrukwekkend die dansers die met hun dans het water vertolken en al die beelden en ook het lied zelf wel. Het lied was bedoeld als een ode aan de Deltawerken. Tja, wat kan Nederland met meer trots laten zien aan alle internationale gasten? Sweet, sweet water. Davina Michelle vertelde zelf over dit thema: 'water verbindt, is veerkrachtig en is onlosmakelijk onderdeel van Nederland.' Er valt natuurlijk nog heel meer over water te zeggen. Water kan ook een enorm destructieve kracht zijn – denk aan overstromingen zoals in Limburg, ook vorig jaar. Water is gevaarlijk, kan je meetrokken en laten verdrinken. Maar water is ook zo geweldig belangrijk, het geeft zoveel leven en levensvreugde. Sweet, sweet water. Nou, daarover gaat het ook in Ezechiël 47. Davina Michelle komt aan het einde van de preek nog even terug, maar laten wij gaan eerst kijken naar wat Ezechiël ons vertelt.

Ezechiël mocht weer een visioen, een bijzondere droom, ontvangen. Even voor diegenen die de afgelopen preken over Ezechiël misschien niet allemaal hebben gelezen: Ezechiël bevindt zich met een gedeelte van het volk Israël als gevangenen in het land Perzië. En Ezechiël was door God geroepen om in Perzië aan zijn volk te gaan vertellen wat de onderliggende oorzaak van deze catastrofe was: het was de zonde; men had zelf het Beloofde Land naar de ondergrond gebracht door afgodendienst en door al het onrecht wat er in de maatschappij bleef bestaan. God dulde dit niet, vandaar deze straf. In een van zijn visioenen zag Ezechiël God dan ook vertrekken uit Jeruzalem. Op een soort mobiele troon, heel bijzonder. De tempel stond er dus verlaten bij. Verwoest door de Perzen. En verlaten door God. En Wat moet dat ongelooflijk heftig zijn geweest – en ook bijzonder lastig om aan je volksgenoten te moeten vertellen – dat je in een visioen hebt gezien dat God de deur achter zich dichttrekt en niets meer te maken wilde hebben met Zijn woning onder het volk Israël. Dat God echt helemaal klaar is met Zijn volk.

Maar nu mocht Ezechiël opnieuw een visioen zien. Er waren heel wat jaren verstreken en ondertussen ook heel wat oordeelswoorden door Ezechiël uitgesproken. Men was misschien bijna al gewend aan deze droevige situatie. 'Alles went', zo zegt men wel eens. Maar Ezechiël krijgt nu iets anders zien. Iets prachtigs... En

daar begonnen wij te lezen. Ezechiël ziet in een visioen een *nieuwe tempel* in Jeruzalem staan. Zeven lange hoofdstukken lang vertelt hij over hoe deze tempel eruitziet. Alle details, afmetingen en inventaris worden benoemd. Als ik dat vanmorgen allemaal voorgelezen had, dan zou iedereen zijn afgehaakt. Maar Ezechiël – en ik denk ook: zijn volksgenoten – moeten dit zo heel anders hebben beleefd, want: de tempel staat er weer! En: God komt terug naar de tempel! God komt terug tot Zijn volk! Na al die jaren hopeloosheid, in het Ter Apel van Perzië, lijkt er nu voor hen een nieuw begin te zijn gekomen. Zo mooi en hoopvol! Want – zo vertelt Ezechiël - de tempel ziet er prachtig uit. En God, de heerlijkheid van God – wat moet je je daarbij voorstellen? Vuur? Wind? Wolken? Een storm? – Gods heerlijkheid verschijnt vanuit oostelijke richting en gaat door de Oostpoort de tempel binnen. En de Oostpoort wordt gesloten. Prachtig: God doet de deur achter Zich dicht, maar dit keer heel anders: Hij doet de deur achter Zich dicht om nooit meer door deze deur de tempel te zullen verlaten. De poort is vergrendeld door Zijn belofte van trouw. God is weer bij de mensen... en de mensen mogen voor altijd bij God zijn.

Maar dat is nog niet alles..., want zag je dat ook? Onder de deur, onder de drempel van de Oostpoort door stroomde een heel klein straaltje water. Heel klein. Maar

Ezechiël wordt in het visioen uitgenodigd om samen met zijn gids ('de man met het meetlint') dat hele kleine stroompje te volgen: 500 meter verder is dat stroompje al een stroom geworden en staat Ezechiël tot zijn enkels in het water. En weer 500 meter verder staat Ezechiël tot zijn knieën in het water in diezelfde stroom. En weer 500 meter verder komt het water al tot zijn middel. En weer 500

meter verder blijft Ezechiël aan de oever van de stroom staan, want het is inmiddels zo diep geworden dat je niet meer kunt staan. ... Ezechiël ziet nog meer. Links en rechts op de oever van deze stroom staan bomen. Het lijkt wel alsof Ezechiël zich in het paradijs waant. Hij ziet allerlei vruchtbomen. Met blijvende vrucht, niet alleen in de een of twee plukseizoenen vruchtdragend, maar elke maand vruchten. En altijd groene bladeren, geneeskrachtige bladeren zelfs. Werkelijk alles komt tot leven, tot heerlijk leven, door deze stroom. Want als je de richting van deze rivier – zo kan je het stroompje inmiddels wel noemen – als je de richting van deze rivier verder oostwaarts blijft volgen, dan kom je uit bij de Dode Zee en – hoe is het mogelijk? – zelfs de Dode Zee en zijn omgeving komen door dit water tot leven. Het water van deze rivier lost niet op in de Dode Zee, maar transformeert de Dode Zee tot levend water. Ja, een stukje moeras blijft nog zo ziltig en zout, zo wordt Ezechiël verteld, maar dat is juist tot zegen: zout is en blijft wel heel belangrijk. Alles klopt dus! Wat een paradijs: water in het woestijngebied, vruchtbomen die altijd vrucht geven, natuurlijke geneesmiddelen, een stukje zout en zilt. Overvloed en vreugde. Bij de Dode Zee zijn vissers aan het vissen en vangen volop vis. Allerlei soorten van leven in het water en om het water

heen. En dat allemaal vanuit dat ene stroompje water dat onder de tempeldeur vandaan kwam... Ik denk dat er geen mooier visioen voor een gevangen Israëliet daar in Perzië zou kunnen zijn geweest...

Maar goed, wij zijn geen Israëlieten die gevangen zitten in Perzië. Misschien vindt u het ook mooi om zo over dat visioen te horen, maar misschien zijn er ook wel sommigen die denken 'wat heb ik eraan?' ('Was hij maar verder gaan praten over Davina Michelle, de preek leek zo veelbelovend te beginnen.') Nu, ik wil er drie dingen uitlichten om te laten zien hoe mooi, juist ook voor nu, dit visioen is.

Stromen van zegen vanuit Gods huis

Ten eerste: dat stroompje kwam *uit de tempel* vandaan. Ja, alles wat Ezechiël zag, was natuurlijk verbeelding. Want in Jeruzalem is geen bron onder het tempelplein. En een stroompje die binnen een aantal kilometer tot een enorme rivier wordt, dat is natuurlijk ook wat onwerkelijk. En vruchtbomen met altijd vruchten en zelfs geneeskrachtige bladeren, is ook niet voor te stellen. Het zijn allemaal beelden, maar wel heel veelzeggende beelden. Het stroompje water, dat zo'n enorm bijzondere uitwerking had en alles transformeerde, kwam namelijk uit de tempel. *Als God weer in het midden van ons woont – zo mocht Ezechiël met dit visioen vertellen – dan zal dat dus een geweldige uitwerking hebben, ja, op alles. . Als God weer in het midden van ons woont, dan gaat er wat gebeuren!*

Nu, om dit met onszelf te verbinden: vorige week hebben wij Pinksteren gevierd, hier in de kerk, op Opwekking of waar dan ook. En met Pinksteren hebben wij mogen vieren: *God is in ons midden. Door Zijn Geest.* Wij zijn geen clubje oubollige mensen met een achterhaald wereldbeeld en hopeloos verouderde tradities..., nee, wij vormen samen een geestelijk huis, een tempel voor God, *waar God met Zijn Geest wil wonen.* Misschien herinnert u zich het nog van mijn intredeprek, inmiddels een jaar geleden: wij zijn levende stenen - jij een steentje en u en ik, allemaal verschillende stenen - om samen een geestelijk huis, een tempel voor God te vormen, waar God met Zijn Geest woont. *Maar waar God woont, daar gebeurt dus iets!* Je zou het haast niet zien, zo beeldt het visioen uit. Want de deur van de tempel is dicht en er sijpelt maar een klein beetje water van onder de drempel vandaan. Lekkage of zo? Nee, het is Gods Geest Die aan het werk is en alles tot leven gaat brengen! Leven in alle dorheid van de wereld. Vruchten van de Geest. Ja vruchten, het hele jaar door. Niet alleen in de perioden met veel zon en warmte, maar ook in de seizoenen waar het niet allemaal zo zonnig en stralend is, toch vruchten van de Geest die mogen groeien: liefde, geduld, vrede, zachtmoedigheid. 'Heb je het gezien?', zo vraagt de gids aan Ezechiël. Ik zou het eigenlijk ook aan u willen vragen. Heeft u het al gezien? Zie je die vruchten groeien bij jezelf, of bij anderen hier om je heen? Zie je leven, ondanks alle mogelijke dorheid? *Want waar God woont, komt alles tot leven.* Vruchten het hele jaar door. Maar ook geneeskrachtige bladeren, zo hoorde Ezechiël. Genezing voor de ziel. Genezing van bitterheid of wrok. Genezing van angsten. Genezing van trots, of egoïsme. Genezing van het altijd moeten opzetten van je masker. Genezing van verslaving. Genezing van oordelen of onterechte verwachtingen

ten opzichte van elkaar in de gemeente. Genezing van...

Die stroom van Gods genade bracht leven en dat had uitwerking... op heel de omgeving. Op mens en dier. Op volk en land. De hele werkelijkheid werd erin meegenomen. *Als God in ons midden is – door Zijn Geest – dan valt er als kerk en als gelovige dus echt nog bijzonder veel te verwachten! Voor jezelf. Voor de gemeente. En voor de hele omgeving.*

Een heel klein stroompje

Maar - dat is het tweede wat ik wil vertellen - het begint in dit visioen wel bij een heel klein stroompje. Een stroompje dat uiteindelijk bijzonder groot wordt. Nu, dat is niet zomaar een detail van het visioen, want zo werkt God precies in deze wereld. Je ziet het aan het begin van de Bijbel al: uit dat kleine, onbekende gezin van Abraham en Sara heeft God het hele volk Israël laten groeien. En verderop in de Bijbel: door dat kwetsbare Kindje in de kribbe, Christus Jezus, heeft God redding gebracht en zelfs de macht van de dood verslagen. En nog weer verderop in de Bijbel: uit dat groepje bange en onhandige discipelen is na Pinksteren een wereldkerk gegroeid van – anno 2022 - ruim twee miljard christenen. Het is steeds dat kleine stroompje dat bij God vandaan komt, dat groter wordt en gestaag de hele wereld verandert.

Zouden wij dan ook de lijn mogen doortrekken? Ook uit dit huis van God, wat wij met elkaar vormen, stroomt dan misschien zo'n klein straaltje water... het valt helemaal niet op, je merkt er soms niets van dat er iets stroomt..., maar wat een uitwerking kan zo'n klein stroompje dus hebben. Ik denk dat wij zo inderdaad de lijn mogen doortrekken, want ik heb het afgelopen week meegemaakt. U weet misschien nog van vorige week de bloemengroet, die bestemd was voor een vrouw uit Maarssen die heel ernstig ziek was. Deze vrouw had heel veel angst voor de dood, de dood die steeds dichterbij kwam doordat zij zo ziek was. Maar vanuit het contact met een van onze gemeenteleden is belangstelling ontstaan voor het christelijk geloof. Dat gemeentelid van ons heeft met haar gesproken en later ook gebeden. Ik mocht vervolgens langskomen om iets van het geloof te delen. En nog iemand uit onze gemeente. En wat heeft deze vrouw uiteindelijk een rust gekregen in haar strijd. Ze straalde zelfs, toen zij over Gods toekomst hoorde. Afgelopen zaterdag is zij gestorven. ... Een klein stroompje. Niemand van u heeft er misschien iets van gezien. Maar God heeft dat kleine stroompje wonderlijk laten groeien en tot een leven brengend water gemaakt. Leven in de dood. Is dat niet een prachtig voorbeeld van hoe dat kleine stroompje vanuit de tempel grote veranderingen brengt? God laat het stromen, ook vanuit onze gemeente.

Nog een ander voorbeeld van dit kleine stroompje, verder weg: ik las op internet over een Iraniër die in de dodencel zat. Een paar dagen voor zijn executie zocht zijn broer hem op. Maar wat wil het geval? Zijn broertje in de dodencel bleek zo rustig te zijn. Hij hoefde eigenlijk niet eens getroost te worden. Wat was er gebeurd? Hij was christen geworden, door contact met een andere gevangene, een christen. De pas geworden christen werd na een aantal dagen inderdaad geëxecuteerd. En de christen met wie hij in de dodencel had gesproken is ook nooit meer gevonden. Ook geëxecuteerd? Maar het stroompje is ondertussen verder gegaan. De broer die

op bezoek kwam, is namelijk ook tot geloof gekomen door de rust die zijn ter dood veroordeelde broer liet zien. Hij is vervolgens zelf het geloof gaan delen, waardoor weer andere Iraniërs tot geloof zijn gekomen. Een klein stroompje, maar zo krachtig en levens veranderend! Het kleine stroompje, het levende bij God vandaan, blijkt inderdaad een stroom te zijn die niet te stoppen is!

Een en al genade van God

En tenslotte het derde en laatste wat ik uit dit visioen wil uitlichten. *In het water van dit stroompje weerspiegelt zich de genade van God.* Want al dat nieuwe leven – die vreugde, die verandering, dat verrassende, dat nieuwe bestaan - stroomt naar ons toe, vanuit de plek waar de verzoening voor onze zonden voor God werd gedaan. Vanuit de tempel van Jeruzalem, waar dagelijks offers werden gebracht die het volk herinnerden aan de vergeving en genade die wij nodig hebben, vanaf die plek van verzoening stroomde er nieuw leven. En daarom vind ik het zo mooi dat wij vandaag Avondmaal vieren. Het Avondmaal, waarmee wij terugdenken aan dat grote offer dat door Christus voor ons is gebracht... het Avondmaal dat ons herinnert aan de genade en de liefde van God, ondanks ons falen en schuldig zijn... het Avondmaal waarin God zo heel dicht bij ons komt, in de tekenen van brood en wijn... vanaf die plek stroomt er nieuw leven naar ons toe. Een klein stroompje – heel eenvoudige tekenen van een stukje brood en een slokje wijn, niets meer – maar zo krachtig en alles veranderend. Hier dicht bij God, bij de plaats van verzoening, aan de Avondmaalstafel waar Gods genade wordt gevierd, hier vindt een dor geloofsleven levend water. Hier, dicht bij God, mag het leven worden gevonden in alle doodsheid en akeligheid om ons heen. Hier, dicht bij God, is er genezingskracht voor levens die verwond en gehavend zijn. Hier, dicht bij God is er vergeving, genade, vreugde, zo'n krachtige stroom. Zo'n sterke, alles veranderende stroom. Ik zou zeggen: blijf niet aan de oever staan vandaag, maar laat je onderdompelen in Gods genade. Deze stroom van Gods genade kan ook jouw en uw leven tot werkelijk leven maken.

En... laat het door je heen stromen. Ik citeer Davina Michelle – want ik zou tenslotte nog even op haar terugkomen: *Why don't we share our sweet, sweet water? Why don't we care a little longer? We only worry for a day then stop to bother. 'Waarom zouden wij dit lieflijke, zoete water niet delen?',* zo zingt Davina. *Waarom niet iets meer zorg voor elkaar? Ja, ze heeft gelijk, want wij mogen samen een tempel vormen waar God met Zijn Geest woont, een tempel gefundeerd op dat fundament dat Jezus Christus voor ons heeft gelegd: Zijn offer, Zijn liefde, Zijn overwinning.* Het is mijn gebed dat er vanuit ons geestelijk huis ook zo'n klein stroompje water zal stromen ... en dat God het zal maken tot een leven brengende rivier... Ja, God heeft het met dit visioen beloofd dat Hij dat stroompje verder laten stromen... totdat deze wereld eens weer een paradijs zal zijn met vruchtbomen, vreugde en leven, oneindig mooi.